

РЕШЕНИЕ

№ 277

гр. Варна, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ТО, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Марин Г. Маринов

Членове: Мария К. Терзийска
Елина Пл. Карагьозова

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Елина Пл. Карагьозова Въззивно гражданско дело № 20233100502285 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе пред вид следното:

Производството по делото е по реда на чл.258 ГПК.

Производството по делото е образувано по постъпила въззивна жалба от „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, срещу решение №260051 от 13.06.2023г. на Варненски районен съд, постановено по гр.д. №2283/2020г. по описа на ВРС, изменено в частта за разноските на основание чл.248 от ГПК с Определение 260243/01.09.2023г., с което са прогласени за нищожни текстовете на чл.3, ал.1, т.1.3, чл.3., ал.3, чл.4, ал.1, т.2, чл.5, ал.2, чл.6, ал.3, т.3, чл.8, ал.1, т.1, чл.8, ал.1, т.2, чл.8, ал.1, т.3 и чл.9, ал.3 от Договор за ипотечен кредит с анюитетни вноски №115/05.12.2006г., сключен между „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260 от една страна и И. И. И. ЕГН***** от *****, Г. И. И. ЕГН***** от ***** и Р. А. Н. ЕГН***** от ***** от друга страна, по исковете, предявени от В. Е. К. ЕГН***** от ***** срещу „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, И. И. И. ЕГН***** от *****, Г. И. И. ЕГН***** от ***** и Р. А. Н. ЕГН***** от ***** и при

участието на третото лице помагач на страната на ответниците „Колект Бг“ АД, ЕИК20693558 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Рачо Петков Казанджията“ №4, ет.6.

В жалбата се излага, че решението е постановено по недопустим иск поради липса на активна процесуална легитимация, тъй като ищецът не е страна по оспорения договор и не може да оспорва клаузите му поради неравноправност. Отделно се поддържа, че при наличието на влязла в сила заповед за изпълнение размерът на задължението е установен със сила на пресъдено нещо. Съобразно чл.151 от ЗЗД ищецът е можел да подаде възражение по чл.415 от ГПК срещу заповедта. Предявяването на иска не може да санира собственото му процесуално бездействие. В условията на евентуалност са изложени съображения за неправилност на решението поради неправилно приложение на материалния закон и необоснованост. Твърди, че изискването за изготвяне на погасителен план е въведено със ЗПК след сключване на договора за кредит през 2016г., поради което не намира приложение. Твърди се, че от тълкуването на клаузата на чл.4, ал.1, т. 2 от договора стават ясни както размерът на анюитетните месечно вноски, така и техния брой и падеж, определен считано от датата на усвояване на кредита. Сочи се практика на СЕС, която въззивникът счита за относима към разглеждания казус, в подкрепа на становището му, че не е необходимо погасителният план да съдържа разбивка на дълга по компоненти, а договорът за кредит – точните дати на падежа. Поддържа се, че наличието на отделни неравноправни клаузи не обуславят нищожност на договора в неговата цялост, поради което счита чл.22 от ЗПК за неприложим.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемия В. Е. К., чрез адв. С., в който оспорва въззивната жалба и моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Поддържа, че проверката за действителност на потребителските договори е служебно задължение на съда, което се отнася и за ипотечарния гарант. Твърди, че договорът е прогласен за нищожен на основание чл.26 от ЗЗД поради липса на реквизит - вноски и срокове. Оспорва направеното от въззивника тълкуване на тези реквизити като противоречащо на договорните клаузи. Поддържа, че в договора не са посочени падежни дати и частите от всяка вноска, които се погасяват с нея. В решението ВРС е приел, че неяснотата при определяне на падежа на вноските и техните компоненти обуславят нищожност на договора спрямо критериите на чл.143 от ЗЗП. Излага, че цитираните във въззивната жалба актове на СЕС са в различен от изложения в нея смисъл.

Необходимите другари на въззивника И. И. И., Г. И. И. и Р. А. Н., надлежно конституирани и редовно призовани, не се явяват в съдебно заседание, не изразяват становище жалбата.

Третото лице-помагач на страната на въззивника „Колект Бг“ АД, ЕИК20693558, редовно призовано, не изпраща представител, не изразява становище по въззивната жалба.

Постъпила е и **частна жалба** от „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, срещу Определение №260243/01.09.2023г., постановено по гр.д. №2283/2020г. по описа на ВРС, в частта, с която е отхвърлена молбата на жалбоподателя с правно основание чл.248 от ГПК за изменение на постановеното по делото решение №260051 от 13.06.2023г. в частта за разносните чрез намаляване на присъденото в полза на адв.С. адвокатско възнаграждение от 9000 лева на 600 лева, а евентуално на 1000 лева и в частта, с която същото е увеличено от 9000 лева на 10800 лева.

Жалбоподателят счита, че поради неочения характер на исковете, размерът на адвокатското възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗАдв следва да бъде определен в размер на 600 лева, а евентуално 1000 лева, ако не бъдат споделени възраженията, че процесуалното представителство по делото е осъществено преимуществено преди измененията на НМРАВ. Счита за неправилно присъждането на възнаграждението с включен ДДС. Цитирана е практика на ВКС, според която безплатната правна помощ представлява безвъзмездна доставка на услуга. Безвъзмездните доставки на услуги не подлежат на облагане с ДДС – арг. чл.2, т.1 ЗДДС, чл.2, пар.1, б.“в“ от Директива 2006/112/ЕП на Съвета от 28.11.2006г. относно общата система на данъка върху добавената стойност. Прави се искане за отмяна на определението в обжалваната част и постановяване на друго, с което присъдените в тежест на жалбоподателя разноси бъдат намалени на 600 лева, а в условията на евентуалност на 1000 лева.

В постъпилия отговор ответникът по жалбата излага становище за правилност на обжалваното определение. От своя страна цитира практика на ВКС относно безвъзмездния характер на договора за правна помощ. Не оспорва, че исковете са с неочения характер.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано (след разделянето му с Определение №2776/17.02.2020 г. от гр.д. № 4872/2018г. на ВРС) по предявени от В. Е. К. срещу „Юробанк България“ АД, И. И. И., Г. И. И. и Р. А. Н. обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.26, ал.1, предл. първо от ЗЗД, вр. чл.143 от ЗЗП за прогласяване за нищожни като неравноправни на клаузите на чл.3, ал.1, т.1.3, чл.3., ал.3, чл.4, ал.1, т.2, чл.5, ал.2, чл.6, ал.3, т.3, чл.8, ал.1, т.1, чл.8, ал.1, т.2, чл.8, ал.1, т.3 и чл.9, ал.3 от

сключения между ответниците Договор за ипотечен кредит с анюитетни вноски №115/05.12.2006г.

В исковата молба се поддържа, че ищецът е учредил ипотека върху свой имот за обезпечаване задължението на длъжниците по процесния договор за кредит. Твърди, че е обвързан от договора за кредит, независимо, че не е присъствал на неговото сключване, не е страна по него и договорът не съдържа негов подпис. Обосновава правния си интерес от предявените иски с представените по делото писмени доказателства – договор за кредит, нотариален акт за договорна ипотека и молба до Служба по вписвания. Поддържа, че атакуваните клаузи са нищожни, тъй като са с неясно съдържание и са неравноправни по смисъла на ЗЗП. Твърди, че нито един от текстовете на договора за кредит не е индивидуално договорен с него.

В спора по чл.131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от „Юробанк България“ АД, в който ответникът оспорва предявените иски като недопустими и неоснователни. Излага, че ищецът не е процесуално легитимиран по иска, тъй като не е страна по договора за кредит, не е носител на задължения по него, а задължението му като ипотекарен длъжник се ограничава до имуществото предмет на ипотека. Пзовава се и на липса на правен интерес от водене на иска, тъй като дори искът да бъде уважен, това няма да осуети изпълнението, предвид учредената от ищеца договорна ипотека, обезпечаваша всички вземания на кредитора по процесния договор за кредит. Поддържа доводи и за липса на пасивна процесуална легитимация, с твърдения, че ответникът е загубил качеството кредитор поради цедиране на вземането. Излага подробни съображения за съответствие на атакуваните клаузи с нормите за потребителска закрила и за индивидуалното им договаряне. Твърди, че в негова полза по ч.гр.д. 1817/2010г. на ВРС е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл.417 и ГПК и изпълнителен лист срещу солидарните длъжници, която е влязла в сила, тъй като по образуваното изп.д. 320/2011г. на ЧСИ Даниела Петрова – Янова същата е била надлежно връчена на длъжниците и срещу нея не е подадено възражение в срок.

Ответниците И. И. и Г. И. чрез назначения им особен представител, в писмения отговор поддържат доводи за недопустимост на исковите, а по същество за тяхната основателност.

В подадения отговор ответницата Р. Н. излага доводи за основателност на исковите.

Третото лице помагач на страната на ответника „Колект БГ“ АД, ЕИК 203693558, със седалище гр.София /с предишно наименование „Свети Георги Груп“ ЕАД/, конституирано с Определение 1714/19.05.2021г. по

ч.т.д.1001/2021г. на ВОС, е депозирало писмено становище, че се придържа към изложените от „Юробанк България“ АД доводи за недопустимост и неоснователност на исквете.

Съдът, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа страна следното:

По силата на представения по гр.д. № 4872/2018г. на ВРС (приложен в служебно изготвената от ВОС преписка от делото) договор за ипотечен кредит с анюитетни вноски №115/05.12.2006г. ответникът „Юробанк България“ АД е предоставил на кредитополучателя И. И. И. и солидарните длъжници Г. И. И. и Р. А. Н. сумата от 51000 лева за срок от 240 месеца, срещу възнаградителна лихва от 6.5% за първата година и 9.29% за остатъчния период. Представен е погасителен план с начална дата 11.01.2007г. и крайна дата 11.06.2024 г., съдържащ размер на месечната вноска по компоненти и като общ сбор, който не е оспорен от страните (л.114). Представена е методология за образуване на БЛП (л.129).

Предмет на предявените иски за нищожност са следните договорни клаузи: Съгласно чл.3, ал.1, т.1.3 от договора при неизпълнение на условията по обвързаната продажба на услугата „Универсален платен“ лихвените проценти се променят както следва: 6.5% за първата година и 9.79% за следващия период. Съгласно чл.3, ал.3, дължимите лихви, включително лихвите за просрочие, се начисляват при база 360/360 ежемесячно. Съгласно чл.4, ал.1, т.2, кредитополучателят погасява кредита на 240 равни месечни вноски, включващи лихва и главница, с размер на всяка вноска, както следва: 380.24 лева за първата година, дължима ежемесячно, считано от датата на усвояване на кредита, а за остатъчния период - 465.01 лева ежемесячно, считано от датата на изтичане на първата година от срока на договора или 481.03 лева, в случай на неизпълнение на условията по обвързаната продажба на услугата „Универсален платен“. Съгласно чл.5, ал.2, кредитополучателят издава, а солидарните длъжници авалират, записи на заповед с падеж 05.02.2027 г. в полза на банката за дължимите суми по договора за главницата и тримесечните лихви. Съгласно чл.6, ал.3, т.3 кредитополучателят и солидарните длъжници незабавно ще уведомяват кредитора за възникването на друго обстоятелство или събитие, което би могло да засегне правата на банката върху обезпечението или да намали неговата стойност. Съгласно чл.8, ал.1, т.1, чл.8, ал.1, т.2 и чл.8, ал.1, т.3 кредитът става по преценка на банката изцяло или частично предсрочно изискуем в случай, че кредитополучателят е нарушил което и да е от условията по договора, както и при допуснато просрочие на погасителна вноска за всеки от договорените падежи по чл.4, ал.1, т. 2, в случай, че кредиторът счете обезпечението за

недостатъчно поради спадане на стойността му във връзка с чл.5, ал.2 и кредитополучателят не попълни недостига по обезпечението или не намали дълга по размер и в срок, определени от кредитора и в случай, че кредитополучателят не плати своевременно други свои задължения или кредити към кредитора, когато те станат изискуеми. Съгласно чл.9, ал.3 кредитополучателят дава неотменимото си и безусловно съгласие, при промяна на пазарните условия, банката едностранно да промени лихвения процент по кредита, за което същият ще бъде уведомен в едноседмичен срок на посочения адрес за кореспонденция.

Вземанията на длъжниците по договора за кредит са обезпечени от ищеца В. Е. К. с представения по делото (в преписката от гр.д. № 4872/2018г. на ВРС) договор за учредяване на ипотека, обективиран в нот.акт 21, т.VI, рег.№11011, д.№874/07.12.2006г., върху собствения му недвижим имот, придобит с договор за покупко-продажба, обективиран в нот.акт №113, т.I, вх.рег.№968, д.№117/10.03.2000г., представляващ ап.№57 в гр.Варна, ул.“Прилеп“, бл.6, ет.12 с площ от 59.99кв.м., заедно с таванско помещение №57, както и 1.3635%ид.ч. от общите части и от правото на строеж върху сградата.

По делото са представени заповед №10584/22.11.2010г., издадена по гр.д. №18176/2010г. на ВРС по реда на чл.417 от ГПК и издаден въз основа на нея изпълнителен лист в полза на „Юробанк България“ АД, срещу И. И. И., Г. И. И. и Р. А. Н., за солидарно заплащане на сумите 50 941.10лв. главница по процесния договор за кредит, 5 071.56лв. договорна лихва за времето от 11.02.2010г. до 15.11.2010г. и 2 338.48лв. разноси по заповедното производство (л.121-122).

От представените по делото призовки за доброволно изпълнение, изпратени по образуването по изпълнителния лист изп.д. №320/2011г. по описа на ЧСИ Даниела Петрова – Янкова, Заповедта за изпълнение е връчена на длъжниците както следва: на И. И. И. – лично на 20.03.2022г., на Г. И. И. – на 20.03.2011г. чрез съпруг, на Р. А. Н. – лично на 20.03.2011г. и на ищеца В. Е. К. – лично на 20.03.2011г.

По делото липсва спор, че длъжниците и реалният гарант не са подавали възражения по чл.414 от ГПК срещу заповедта за изпълнение, откъдето следва, че същата е влязла в сила на 03.04.2011г.

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по

същество.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, ВОС намира обжалваното решение за валидно.

Същото се явява недопустимо като постановено по иск, лишен от правен интерес и преклудирани от сила на пресъдено нещо.

Влязлата в сила заповед за изпълнение има сила на пресъдено нещо за съществуване на субективното право към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Същата съставлява съдебен акт, който има всички присъщи на решението последици – установително действие, изпълнителна сила, непререшаемост и стабилитет. Силата на пресъдено нещо има преклудиращо действие спрямо фактите, които са настъпили към момента на формирането ѝ. Друга нейна съставка е непререшаемост на спора. Затова СПН е абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно.

Оспорването от длъжника, основано на факти и обстоятелства, настъпили преди влизане в сила на заповедта за изпълнение и относими към съществуването, ликвидността и изискуемостта на вземането, следва да се извърши с възражението по чл.414, ал.1 от ГПК. Неподаването на възражение по чл. 414, ал. 1 ГПК има за последица създаване на стабилитет на заповедта за изпълнение. След влизане в сила на заповедта длъжникът може да се позовава само на нововъзникнали факти. Със стабилизиране на заповедта за изпълнение се преклудират всички възражения на длъжника по отношение на фактите, съществували до влизането ѝ в сила. Предявен впоследствие от длъжника иск, основан на съображения, твърдения и факти, които е могъл и е следвало да заяви преди влизането ѝ в сила, е недопустим.

Установителното действие на влязлата в сила заповед за изпълнение се разпростира и върху правопораждащите факти на вземането, включително валидността на източника на облигационното правоотношение. Пропускът на длъжника да подаде възражение по чл.414 от ГПК е пречка за позоваване на нищожността на договора в последващ момент. Нищожността като вид недействителност е винаги изначална, поради което пропускът да бъде релевирана в срока за възражение е неотстраним на по-късен етап.

Независимо че ищецът е ипотекарен гарант, а не солидарен длъжник по заповедта, той е можел да упражни правата на длъжника като процесуален субституент и да подаде възражение по чл.414 от ГПК, овластен за целта на основание по чл.134, ал.3 от ЗЗД, във вр. с чл.390 от ГПК по реда на обезпечителното производство. (О.264/04.07.2017г. по ч.т.д. 187/2017г. на АпС-Бургас, О.5091/02.11.2012г. по ч.т.д.2691/2012г. на ВОС). Подаването на

възражението по чл.414 от ГПК от реалния гарант е единственият способ да се избегнат негативните последици от евентуалното бездействие на длъжника. В случая по делото не се твърди и установява ищецът да е упражнил това си право, поради което връчената му лично на 20.03.2011г. заповед за изпълнение се е стабилизирала спрямо него. Пропускането на процесуалните възможности да се възрази срещу заповедта за изпълнение води до стабилизирането ѝ и има последиците на окончателно разрешен правен спор за съществуването и размера на вземането.

Изложеното обуславя извод за недопустимост на исковете за частична нищожност на процесния договор за кредит, въз основа на който има издадена и влязла в сила заповед за изпълнение.

Самостоятелно основание за недопустимост на производството представлява липсата на правен интерес от избраната форма на защита. Правният интерес е обусловен от установяване на целения с иска резултат, който при положително решение би рефлектирал върху правната сфера на ищеца. Правен интерес от установяване на недействителност на сделката имат страните по нея. По изключение трето за сделката лице е легитимирано да предяви нищожността по исков ред, но само при доказан правен интерес. В случая липсва както пряк, така и евентуален интерес от предявените искове за нищожност.

Евентуалното уважаване на исковете не е в състояние да осуети принудителното изпълнение върху ипотекирания имот, тъй като решението за нищожност не формира установително действие по отношение на съществуването на вземането по заповедта за изпълнение и неговия размер и респективно не обвързва съдебния изпълнител.

За ищеца би могъл да се обоснове единствено правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за несъществуване на ипотечно право или по чл.124 от ГПК за недължимост на суми по договора, ако същите не бяха преклудирани по изложените по-горе съображения. Преюдициалното значение на въпроса за валидността на договора спрямо възнамеряван иск за недължимост на вземането обаче не е достатъчно да обоснове правен интерес от предварителното провеждане на иск за нищожност. Възприетият от практиката т.нар. евентуален интерес не следва да се абсолютизира. Фактът, че решението по установителния иск за нищожност би могло да послужи на ищеца в бъдещ исков процес, тъй като има за предмет преюдициално спрямо него правоотношение, обуславя само житейски, но не и правен интерес. Това е така, тъй като няма пречка за съединяване на двата иска в общо производство. Предявяването му се явява самоцелно, след като не е съединен с иск за недължимост на сумите по изпълнителния лист. Спорът за преюдициалното правоотношение има

значението само на прелюдия към иския процес, който в действителност е в състояние да осигури ефективната защита. Ето защо на практика провеждането му има за единствена последица ангажиране на значителни ресурси, като отлага неоправдано във времето получаване на интензивната защита на спорното право.

Предявяването на иска с цел обезпечаването му чрез спиране на изпълнението също не е в състояние да обоснове легитимен правен интерес, тъй като води до неоправдано засягане правата на кредитора с оглед опасността от погасяване на вземанията му по давност поради продължаващия вече шест години исков процес.

По отношение на част от исковете правният интерес се разколебава и поради липсата на наведени твърдения, че оспорените клаузи са били приложени и това е засегнало или застрашава права и законни интереси на ищеца. Отсъстват твърдения и доказателства за постигната между страните по договора за кредит допълнителна уговорка относно обвързана продажба на услугата „Универсален платец“ и начисляване в тази връзка на уговорените завишени нива на лихвен процент; за издаден запис на заповед; за обявяване на предсрочната изискуемост при някоя от оспорените хипотези. /чл.3, ал.1, т. 1.3., чл.5, ал.2, чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3/. Нещо повече обективните основания за предсрочна изискуемост произтичат и от закона. Липсва правен и житейски интерес и от атакуване на клаузата по чл.6, ал.3, т.3, тъй като евентуалното неизпълнение на задължението за добросъвестно информиране на насрещната страна за потенциална опасност от накърняване на правата ѝ, не е скрепено в договора с каквато и да било санкция.

Поради формирания извод за недопустимост на предявените икове, постановеното по тях решение следва да бъде обезсилено, ведно с Определението по чл.248 от ГПК, с което е изменено в частта за разноските, а производството по делото следва да бъде прекратено, на основание чл.130 от ГПК.

По депозираната частна жалба:

С Определение № 260243/01.09.2023г., постановено по гр.д. №2283/2020г. по описа на ВРС, в обжалваната му част, е отхвърлена молбата на „Юробанк България“ АД с правно основание чл.248 от ГПК за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските чрез намаляване на присъденото в полза на адв.С. адвокатско възнаграждение от 9000 лева на 600 лева, а евентуално на 1000 лева и в частта, с която същото е увеличено от 9000 лева на 10800 лева.

На обезсилване подлежи и този съдебен акт, постановен в производство по чл. 248 от ГПК, тъй като е постановен във връзка с обезсиленото решение

и няма самостоятелен живот. С него се оставя без уважение искането за изменение в частта за разноските на порочното първоначално решение и след като последното се явява недопустимо, то на обезсилване подлежи и определението по чл. 248 от ГПК, с което същото се изменя в частта за разноските.

В заключение Определение № 260243/01.09.2023г. се явява обезсилено, в частта, в която решението се изменя и в частта, с която се отхвърля молба №263283/10.07.2023г. на „Юробанк България“ АД. В необжалваната му част, с която се отхвърля молба №263277/07.07.2023г. на В. Е. К. с правно основание чл.248 ГПК за допълнително присъждане на 720 лева, определението е влязло в сила.

По отговорността за разноси:

Разноси не се присъждат в полза на въззивника и частен жалбоподателя поради липсата на отправено искане в тази насока.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение №260051 от 13.06.2023г. на Варненски районен съд, постановено по гр.д. №2283/2020г. по описа на ВРС, включително в частта за разноските, в която е изменено на основание чл.248 от ГПК с Определение №260243/01.09.2023г., **и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПРЕКРАТЯВА производството по предявените от В. Е. К. ЕГН***** от ***** срещу „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, И. И. И. ЕГН***** от ***** , Г. И. И. ЕГН***** от ***** и Р. А. Н. ЕГН***** от ***** , искове с правно основание чл.26, ал.1, пред.1 от ЗЗД, вр. чл.146 от ЗЗП за прогласяване на недействителността на чл.3, ал.1, т.1.3, чл.3., ал.3, чл.4, ал.1, т.2, чл.5, ал.2, чл.6, ал.3, т.3, чл.8, ал.1, т.1, чл.8, ал.1, т.2, чл.8, ал.1, т.3 и чл.9, ал.3 от Договор за ипотечен кредит с анюитетни вноски №115/05.12.2006г., сключен между „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260 от една страна и И. И. И. ЕГН***** от ***** , Г. И. И. ЕГН***** от ***** и Р. А. Н. ЕГН***** от ***** , от друга страна, като недопустимо, на основание чл.130 от ГПК.

ОБЕЗСИЛВА Определение №260243/01.09.2023г., постановено по гр.д. №2283/2020г. по описа на ВРС, в частта, с която е отхвърлена молба №263283/10.07.2023г. на „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Околовръстен път“ №260, с

правно основание чл.248 от ГПК за изменение на постановеното по делото решение №260051 от 13.06.2023г. в частта за разноските.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач на страната на ответника „Колект Бг“ АД, ЕИК20693558 със седалище и адрес на управление гр.София, ул.“Рачо Петков Казанджията“ №4, ет.6.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____